

Maeve Binchy. Hos oss på Chestnut Street. Norstedts förlag. Översättare är Eva Haskå.

Samma kväll som Rapport på TV berättade att folkomröstningen i Irland tagit ett tydligt och avgörande beslut för samkönade äktenskap, läste jag det sista kapitlet i Maeve Binchys postumt utgivna novellsamling "Hos oss på Chestnut Street". Det blir ett sällsamt sammanträffande, eftersom karaktärerna i hennes berättelser alla slår från ett underläge mot ett patriarkaliskt och katolskt samhälle. Svenska läsare har lärt sig uppskatta och älska hennes böcker från 1980-talet fram till nu. Maeve Binchy dog 2012. "Hos oss på Chestnut Street" är en samling av berättelser som författaren arbetade med under lång tid fram till sin död. Människor på en gata i Dublin presenteras och berättas i kapitel som blir till fristående noveller. Här möter vi ett Irland med en blandning av framgångrika människor, arbetslösa, ensamstående mödrar, homosexuella, bortglömda och svikna.

Författaren skildrar händelser i deras liv som i all sin vardaglighet blir till livsavgörande ögonblick. Ofta kretsar temat kring vilka fantasier vi har om varandra och oss själva. Hur dessa till sist kommer på skam. Vinnaren i berättelserna är den människa som hittills fått acceptera en undanskymd roll. Maeve Binchy måste glädja sig i sin himmel över folkomröstningen i dagens Irland. För det är detta Irland hon berättar om, som bryter med fördomar, tabun och låter medmänskligheten segra mot fördomar och dogmatisk tro.

"Hos oss på Chestnut Street" är en samling enkla men varma berättelser. Ibland märker man att novellerna är samlade från en författare som aldrig hann bearbeta dem till slut. Men författarens patos att lyfta fram den bortglömda och undanträngda människan gör att man som läsare har lätt att förbise med detta. Här möter vi ett Irland som vänder sig mot framtiden och känner starkt hopp.

Jakob C